

χωνεύω

χωνεύω, ρ. [<μτγν. χωνεύω], χωνεύω. **1.** δέχομαι κάτι, ιδίως όχι αρεστό ως οριστικό, ως τετελεσμένο: «πρέπει να το χωνέψεις πως για να προκόψει κανείς, χρειάζεται πολλή δουλειά». **2.** καταλαβαίνω καλά κάτι: «πρέπει να χωνέψεις αυτό που σου λέω, για να μην πεις άλλα εσύ κι άλλα εγώ και γίνουμε ρεζίλι».

- *δε χωνεύω (κάτι)*, δε μου είναι αρεστό, επιθυμητό κάτι: «δε χωνεύω να 'ρχονται να μ' ενοχλούν, όταν δουλεύω || δε χωνεύω να μ' ενοχλούν, όταν διαβάζω».

- *δεν μπορώ να το χωνέψω*, δυσκολεύομαι να πιστέψω, να παραδεχτώ κάτι, μου είναι αδιανόητο: «δεν μπορώ να το χωνέψω πως σκοτώθηκε, αφού πριν από μια ώρα πίναμε καφέ μαζί! || τον έχω βοηθήσει χιλιάδες φορές και δεν μπορώ να το χωνέψω πως με κατηγορήσε». Συνήθως άλλες φορές μετά το *μπορώ* κι άλλες στο τέλος της φρ. ακολουθεί το *ακόμα*. Από την εικόνα του ατόμου που νιώθει δυσφορία, όταν δεν μπορεί να χωνέψει κάποιο φαγητό».

- *δεν τον χωνεύω*, δεν τον ανέχομαι, δεν το συμπαθώ, δεν μου είναι αρεστός, επιθυμητός: «αν θα 'ρθει κι ο τάδε μαζί σας, εγώ θα φύγω, γιατί δεν τον χωνεύω». (Λαϊκό τραγούδι: *μην κλαις, μη χύνεις δάκρυα θαρρείς, δε σε χωνεύω; το σφάλμα σου όμως μ' έκανε αδύνατον και κλαίγω*).

- *η γη όλους τους χωνεύει*, όλοι πεθαίνουν: «απ' τη μέρα που γεννιέται ο άνθρωπος ξέρει πως η γη όλους τους χωνεύει».

- *χώνεψέ το!* (κατηγορηματικά) κατάλαβε το οριστικά: «ξανά δεν έχω διάθεση να σε βοηθήσω, χώνεψέ το!».